# Het geheim van Atlantis

## De ontdekking

# Inhoudsopgave

# Hoofdstuk 1
# Een saaie schooldag

De schooldag begint. Het is maandag, begin van de week. Iedereen baalt ervan dat ze weer naar school moeten. Maar 3 meisjes balen het meest. Emily, Amelia en Mila vonden school altijd leuk. Maar nu ze in groep 6 zitten, vinden ze het helemaal niet meer leuk. Ze vervelen zich elke dag. Alleen knutselen vinden ze leuk, maar vandaag hebben ze daar zelfs geen zin in. Ze zitten alle  drie met hetzelfde probleem. “Het is echt saai vandaag.” zegt Mila. “Ja, ik verveel me echt kapot.” zucht Emily. “Ja, waarom mogen wij niks spannends doen?” vraagt Amelia. De juf zegt: “We gaan nu rekenen, dus goed opletten!”

Ze hebben het geluk dat ze naast elkaar zitten, zodat ze onder de les kunnen praten met elkaar. Amelia fluistert: “Ik heb ooit van de gezonken stad Atlantis gehoord. Zullen we die proberen te zoeken?”
“Lijkt dat je niet moeilijk of gevaarlijk?” fluistert Mila terug. Emily fluistert tegen Mila: “We kunnen het toch proberen?”. De juf kijkt ze aan, maar ze heeft het veel te druk met lesgeven, dat ze niet merkt dat de meisjes weer in gesprek zijn.  Amelia fluistert: “Wanneer zullen we op zoek gaan?” “We bespreken het nog wel,” fluistert Mila. “En nu opletten!” ze volgen de rest van de rekenles en kijken uit tot ze naar huis mogen, en hun plan kunnen bespreken.

# Hoofdstuk 2
## Reisplannen

De schooldag is eindelijk voorbij. Ze spreken af dat ze tegen hun ouders zeggen dat ze bij elkaar gaan logeren. Als dat is gelukt, gaan ze op avontuur. Eerst regelen ze de spullen die ze nodig hebben voor de lange reis. Ze zeiden tegen hun ouders dat ze bij Emily gingen logeren, maar ze hebben heel andere plannen. Ze gaan namelijk op reis naar Atlantis, maar bestaat het wel? Dat gaan ze uitzoeken. Ze leggen hun slaapspullen bij Emily en stoppen kussens onder hun dekens, zodat het net lijkt alsof ze slapen. Maar slapen ze eigenlijk wel? Dat waren ze niet van plan, want ze gaan op avontuur!

Ze zijn van plan om naar het reisbureau te gaan en een vlucht te boeken voor hun grote avontuur. Maar of hij slaagt, dat weten we nog niet. “Wacht! Laten we ons omtoveren tot een volwassene, anders mogen we vast geen vlucht boeken!” zegt Mila.
“En dan ben ik jullie kindje.” Emily en Amelia zijn het er helemaal mee eens.
“Wat een geweldig idee, Mila.” zegt Emily. Na een korte verkleedpartij zijn ze net een volwassene. Mét een kindje, natuurlijk. Als ze er zijn, verzint Emily nog een paar leugentjes die ze kan vertellen, bijvoorbeeld de naam.  “Daar komt die receptioniste!”  fluistert Mila zachtjes. “Goedenavond, mevrouw. Wilt u een vlucht boeken?” “Goedenavond! Ja, graag.” zegt Emily met een accent. “Ik zou graag een vlucht naar Portugal willen.” “ Is goed, moment alstublieft, ja? Ja, oké is goed. Het wordt zo voor u geregeld. Wilt u vooraf betalen?” O,nee! denken ze. Emily zegt snel: “Eh, nee. Liever niet.”. Ze zijn opgelucht als ze aan het wachten zijn. “Het geld! Hoe regelen we het geld?” fluistert Amelia onder Emily. “Nou, we betalen het na onze vlucht wel.”

Als ze in het vliegtuig zitten, zijn ze opgelucht omdat het heeft gewerkt. De stewardess was verbaasd toen ze zag dat de meisjes drie flesjes water hadden, terwijl het leek alsof ze met zijn tweeën waren.  Maar gelukkig had ze er verder geen vragen meer over toen Emily zei dat Mila, in dit geval haar dochter, veel water moest drinken. De vlucht ging wel goed, behalve het einde, toen kon Amelia het écht niet meer houden en moesten ze naar de wc om te rusten en hun kleding goed te doen. “Pfff. het is wel zwaar werk, hoor!” zegt Emily. “Ik wist niet wat ik moest zeggen tegen dat meisje die vond dat ik er dik uit zag.”

“Nou?” Amelia kijkt haar boos aan. “Ik had nog meer moeite met het dragen van jouw! En, hoeveel weeg je eigenlijk?” “Meiden! We moeten opschieten en geen ruzie maken! Het moet nog maar eventjes!”

Mila heeft gelijk en dus gaan ze weer naar hun plaats.

“Dames en heren, het volgend landpunt is het land Portugal. Wij wensen u veel plezier en natuurlijk ook nog veel geluk!” klinkt er. Maar de meisjes slapen!

# Hoofdstuk 3
# Een groot misverstand

Als de meisjes uiteindelijk wakker worden, merken ze dat ze stilstaan. Yes, denken ze. We zijn er!! Mila kijkt uit het raampje en ziet dat ze weer op het vliegveld zijn waar ze zijn vertrokken. Ze maakt Emily en Amelia wakker en vertelt het slechte nieuws. Ze besluiten om niet meer met het vliegtuig te reizen. Als ze uit het vliegtuig stappen, is het al bijna ochtend, dus ze moeten opschieten. “Eh, meiden, hebben jullie ook zo'n honger?” fluistert Amelia opeens. “We zouden naar een restaurant kunnen gaan.” fluistert Mila terug. “Kijk! Ik zie daar een café, misschien kunnen we daar ontbijten!” fluistert Emily opgewonden. “Maar, wat doen we dan met het geld? We gaan toch niet stelen, hoop ik?” fluistert Amelia bezorgd. “Ik denk dat we kunnen zeggen dat we het later gaan betalen. En als dat niet lukt, ben ik wel bang dat we toch een klein beetje moeten ‘stelen’.” antwoord Mila zachtjes.

Ze lopen naar binnen en zien het grootste en lekkerste menu van de hele wereld. Ze bestellen alle drie een pannenkoek en een donut.
Als ze hun bestelling voor zich hebben, ziet het er heel anders uit dan op de foto. Het ziet er super vies uit, maar ze proeven het toch, omdat ze super veel honger hebben. “Ieuw!” zeggen ze alle drie tegelijk. “Het smaakt zó vies!” “Ik denk dat ik moet overgeven. Dit is de vieste maaltijd die ik ooit heb gehad!” klaagt Amelia.
“Ja! Kunnen we niet ergens anders naartoe?” vraagt Emily. “Het zou wel kunnen, maar ik zie geen ander café of restaurant.” antwoordt Mila bezorgd. Na een tijdje zegt Amelia: “We kunnen ook naar iemands huis voor een simpel ontbijt, anders gaan we maar zonder.”. Ze vinden het een goed plan en gaan op goed geluk aanbellen bij een huisje die ze alle drie heel leuk vinden. De deur wordt geopend door een oud vrouwtje. “Hallo! Wie zijn jullie?” “H-hallo, mevrouw, eh,” “Willema.”  “Mevrouw Willemse, wij eh,” “Jullie willen bij mij ontbijten, nietwaar?” Wat?! Denken de meisjes. “Hoe is ze dat te weten gekomen?” fluistert Emily. “Weet ik niet. Puur toeval.” antwoordt Mila zachtjes.

“Ja, zou dat mogen?” vraagt Amelia. “O, natuurlijk mag dat! Kom maar binnen, dan zal ik nog wat lekkers voor jullie maken.” antwoordt de vrouw. Ze lopen naar binnen en kijken om zich heen. “Wooow…Ik dacht echt niet dat het er van binnen zó uitzag….” fluistert Emily, erg onder de indruk. “Zien jullie ook wat ik zie?” vraagt Mila “Bedoel je die bezem? Ja, natuurlijk zie ik die. Wat is daar nou bijzonder aan?” zegt Amelia. “Hmmm, wel vreemd dat het in een glazen kist ligt,” merkt Emily op. “Het kon ook gewoon in die normale, houten kast.” “Wat willen jullie eten?” vraagt de vrouw. “Ehm, ik denk dat ik pannenkoeken neem. En, een glaasje thee.” zegt Mila. “Ja. Wij ook.” zeggen Emily en Amelia. “Kijk, ik zie een skelet!” fluistert Mila opeens. “Wat?! Echt waar?” vraagt Emily bang. “Dit is echt geen normaal huis! Ik wist wel dat die vrouw geen gewoon mens was! Kom, we moeten snel weg!” zegt Amelia bezorgd. Maar dan komt de mevrouw op hun af. “Meisjes, het is etenstijd!” “Rennen!” roept Emily, maar ze kunnen niet meer bewegen!

# Hoofdstuk 4
# Op de vlucht voor een heks

“Help!!! Ik kan niet bewegen!” gilt Amelia. “Ha, eindelijk heb ik weer es een paar verse kindertjes op het menu staan! Ik wist wel dat jullie er in zouden trappe! Hahaha!” ”Laat ons los!” roept Emily bang. “Ik wil weg! Ik ga niet meer op zoek naar Atlantis! Ik wil weg! Help!” Mila barst in tranen uit. “Het was echt het slechtste idee ooit!” De heks duwt ze vooruit en neemt ze mee naar een soort keldertje. Voordat de heks hun wil opsluiten, zegt ze: “Gna,gna, gna! Julie idiote plannetje naar Atlanticus gaat nu lekker niet door. Hahaha.” Ze kakelt even en loopt dan weg. “Wat moeten we nu doen?!” vraagt Amelia in paniek. ”Ik weet het niet” zucht Emily. Ze zakt van frustratie tegen de muur. Even later zegt Mila zachtjes: “Misschien kan ons reisje naar Atlantis echt niet meer doorgaan.” “Het was gewoon een slecht idee van mij” zegt Amelia. ”Helemaal niet!” roept Emily. “Het was juist het beste idee ooit. We wilden toch iets spannends doen?”

Als ze nog even somber voor zich uit hebben gekeken, vraagt Mila:”Maar, hoe moeten we uit deze nachtmerrie komen?” ”Ik heb wel een plannetje…” lacht Amelia geheimzinnig. ”En? En? Wat is het?” vraagt Emily zenuwachtig. ”We hebben er wel een paar dingetjes voor nodig, maar gelukkig heb ik die al gezien!” zegt Amelia opgewonden. Nadat ze het oude toverboek pakken en erin hebben gebladerd, gaan ze meteen aan de slag. “Ehm, moet ik als eerst die zweefspreuk proberen?” vraagt Mila. “Oke, ga je gang, Mila!” antwoordt Amelia. “Abracadabra, simsalabim, ik wil dat de Zweefspreuk in actie komt!” zegt Mila vol zelfvertrouwen. En als ze haar ogen open doet ziet ze dat het heeft gewerkt, want Emily en Amelia zweven ondersteboven, van de ene kant naar de andere kant. ”Wow! Dit is echt fantastisch! Goed gedaan, Mila!” roept Emily blij. ”Nu moet je ons besturen! Je kan het!” zegt Amelia. “Eh, oké dan, maar, hoe moet dat? Met mijn handen?” vraagt Mila nerveus. “Ja! Je moet ons besturen met je handen!” zegt Amelia.

Ze zweven allemaal naar een klein luikje in het dak en ontsnappen aan de heks. ”Yes! Het is je gelukt, Mila!” roepen Emily en Amelia. Maar hun plezier is niet voor lang, want de heks komt achter hen aan! “Nu is het jouw beurt, Emily, de verdwijnspreuk!” zegt Amelia tegen Emily. “Gesnapt! Marinara marissa!” roept Emily, en tot hun verbazing zien ze dat de heks met grote ogen om zich heen kijkt. “Waar zijn die zoetige kindertjes?! En hoe koenen ze toveren?!” “Ja! Het is weer gelukt! Goed werk, Emily.” zegt Amelia. ”Maar nu moeten we wegwezen!”. Als de meisjes aan het rennen zijn merkt Mila op: “Wauw! Omdat we onzichtbaar zijn, kunnen we door alle mensen heen lopen!”
Na een tijdje rennen zijn ze uiteindelijk aangekomen bij het treinstation. ”Oeps. We worden weer zichtbaar!” zegt Emily opeens. ”O,nee! Kom, we gaan snel een trein in!” zegt Amelia. ”Maar, Amelia! Wacht, we hebben geen kaartje!” zegt Mila bezorgd. ”Ook dat nog! Ik denk dat we maar achter iemand aan moeten lopen. En anders-” Amelia wordt onderbroken door iemand die hen heel bekend is; juf Louisa! ”Hoi meiden! Wat doen jullie hier?” vraagt ze verbaasd. ”Hoi, juf. Wij, eh, we waren aan het reizen en toen…” probeert Mila. ”Ah, ik begrijp het al! Jullie waren zeker samen aan het spelen?” ”Precies!” zegt Emily snel. ”Oke, dan. Tot morgen op school! Doei!” ”Doei! Pfieuw, dat ging net goed!”

# Hoofdstuk 5
## Reizen met de trein

Ze kopen drie tickets bij het loket en stappen in de trein. Als de conducteur langskomt om hun kaartjes te controleren, vraagt hij:”Zijn jullie niet een beetje te jong om alleen te reizen?”
“Eh... we mo-mogen a-alleen van o-onze ouders r-reizen” stottert Emily. Gelukkig gaat de conducteur dan weg. ”Goed bedacht, Emily” zegt Mila.
”Maar het was wel een beetje stotterig” lacht Amelia
Emily zegt:”Waarom bedacht je zelf dan niets?”
”Rustig, geen ruzie maken. We moeten nog een hele reis” zegt Mila kalmerend. Na een paar uur horen ze door de microfoon: “Goedemiddag, dames en heren. Jullie zijn bijna bij jullie eindbestemming, namelijk: Portugal!” Yes, denken de meisjes.
“We zijn er bijna!” roept Mila.
“Maar wacht… ligt Portugal dicht bij Atlantis?” vraagt Emily. “Jazeker, want Portugal ligt dicht bij de Atlantische oceaan en in de Atlantische oceaan ligt als het goed is Atlantis” beantwoord Amelia.
Opeens stapt er een raar iemand in. De meiden verschuilen zo veel mogelijk in hun stoelen, want hij ziet er eng uit. De meisjes blijven kijken naar de enge man en hopen dat hij niet naast hen komt zitten. Maar de man gaat wel naast hun zitten. Hij mompelt iets wat de meisjes niet kunnen verstaan.

Dan zegt hij met een schorre stem:“Zijn jullie toevallig Mila, Emily en Amelia?”
“Hoe weet u onze namen?” vraagt Mila verschrikt.
“Ik zou maar niks vragen, want je weet het nooit met vreemden” fluistert Amelia. “Ik ben van de politie. Vertrouw me maar” zegt De Man. “Eh, wij waren aan het reizen met onze ouders, en eh, ze zitten helemaal achteraan” zegt Emily snel, want ze ziet dat De Man niet echt van de politie is, omdat hij geen uniform aan heeft. Ze denkt juist dat hij slechte plannen heeft. ”Hmm, als jullie met jullie ouders zijn…..Waar zijn ze dan?” “Geen antwoord geven! We moeten hier snel weg!” fluistert Amelia gespannen. Dan klinkt er in de microfoon:
“Volgend station: Portugal!”
“Nu!”. De drie meisjes sprinten de trein uit en blijven rennen.

“Wauw! Het lijkt wel alsof we in een hele andere wereld zijn” zucht Mila vol bewondering.
“Het is hier adembenemend” zegt Emily.
Er komt een Portugees iemand naar hen toe en zegt: “Oi como vai?”
Amelia beantwoord: “We don't speak Portuguese.”
“What country are you from?” vraagt de dame, ook in het Engels. “We are from the Netherlands.” zegt Emily.
“O! Hallo! Ik ben ook Nederlands. Wat toevallig! Dat gebeurt niet vaak, dat je Nederlanders in Portugal ziet. En zeker geen drie meisjes zonder hun ouders. Waar zijn jullie ouders eigenlijk?”
Wat moeten ze nú weer verzinnen?
“Ehm…we zijn hier op vakantie en we mogen zelf zonder onze ouders met de trein naar de stad reizen.” verzint Mila snel.

Emily en Amelia knikken. ”Dat klopt helemaal.” zeggen ze. ”Mooi zo. Dan ga ik weer verder met winkelen. Misschien zien we elkaar nog wel, doeg!” zegt de dame vriendelijk. En zo overleven de meisjes het avontuur met een Portugees sprekende Nederlander. ”Oef…wat zal ons nog meer tegemoet staan? Het is niet echt heel makkelijk om alleen te reizen. Zucht…”. De meisjes voelen dat ze heel erg uitgeput zijn en besluiten om ergens te rusten. Maar waar? Dat is nog onbekend. ”Wordt het een hotel of de grond?” vraagt Mila tenslotte. “Nou, als we willen dat het een hotel wordt, moeten we natuurlijk ook betalen, maar als het de grond wordt is het gewoon gratis.” antwoordt Amelia. “Maar, hoe gaan we dat dan regelen? Ik zou gewoon  een beter plekje buiten zoeken, ook al lijken we dan op zwervers.” valt Emily hen in reden. Opeens zien ze dat vele zwarte wolken samenkomen in de lucht. “O, nee! Het gaat regenen!” zegt Mila ongerust. “Ja, ik denk….Wacht! Misschien moeten we nu vast een plek zoeken om te schuilen! Kom mee!” zegt Emily.
Ze brengt haar vriendinnen naar een klein hoekje met een soort dak.

En al snel gaat het regenen en zelfs onweren. De meisjes zijn blij dat ze een plek hebben om te slapen. Als het stopt met regenen, zoeken ze een paar zachte dingen, zoals kussens of oudere dekens om op te slapen. “Zucht… we lijken wel zwervers” jammert Amelia. “We moeten wel” zucht Emily.
“Wees maar gerust. Er overkomt ons echt niets” stelt Mila hen gerust. Opeens horen ze een piepend geluid. Maar niet irritant, juist schattig. “Kom, laten we gaan kijken. Misschien zijn het verdwaalde diertjes!” zegt Amelia bezorgd. En als ze er eindelijk zijn, weten ze niet wat ze zien. Allemaal schattige diertjes.
“Mhoi hoe gaat het?” vraagt het katje.
“Aaaahhhh! Die dieren kunnen praten!” schreeuwt Mila erg geschrokken. Emily en Amelia zijn ook heel erg geschrokken en daarom komt er van de schrik geen woord meer uit hun mond.

# Hoofdstuk 6
## Pratende diertjes

“Geen zorgen, wij zijn van de goede fee. We zijn hier om jullie te beschermen.” zegt het kuikentje. De meisjes kijken elkaar verbaasd aan; beschermen?
“Waarvoor moeten jullie ons beschermen? We zijn hier toch wel veilig?” vraagt Emily. “Nou, niet echt. Hier in Portugal is het nogal druk en daarom kunnen jullie misschien niet veilig verder reizen.” antwoordt het konijntje kalm. “Dus, jullie kennen ons plan?” vraagt Amelia. “Miauw.” het katje knikt in het teken van ‘ja’.
Mila, Emily en Amelia willen alledrie één van de diertjes, dus besluiten ze om de diertjes te delen. Mila krijgt het katje , Emily het konijntje en Amelia het kuikentje.
Ze zijn blij dat ze een goede en magische gids hebben.
Even later is het gestopt met regenen en gaan de meisjes mét de diertjes op zoek naar een goed voertuig waarmee ze hun reis kunnen voortzetten.
Ze zien een taxi, een bus, en een zeilbootje.
“Zullen we met die zeilboot? Het lijkt me echt heel gaaf.” piept het kuikentje.

# Hoofdstuk 7
## Een nieuwe vriendin

"O,nee! De boot vertrekt al!" roept Mila bang, maar Emily heeft wel raad: "Amelia, weet jij die teleporteer spreuk nog?" vraagt ze aan Amelia. "O, ja! Ik ken het als het goed is nog precies uit mijn hoofd-" wilde Amelia zeggen toen ze Mila hoorde roepen: "Jaaaaaaaaaaaa!!!! Kom op, je kan het!" Amelia voelde ergens onzekerheid, maar ze moest het wel doen. Voor haar vriendinnen. "Hocus, pocus, pilates pas, teleporteer, eh, naar de zeilboot!" riep ze en in een ogenblikje stonden ze op een prachtig mooi bootje. "Oeps….Ik denk dat we in een woonboot zijn beland." fluisterde Emily. Het katje miauwde zachtjes: "Dat mwaakt niks uit. Jullie moeten gewoon tegen de bestuurder zeggen dat jullie naar de Atlantische oceaan willen."

Amelia wil het wel vragen, maar ze wil wel dat Emily en Mila meegaan.

Opeens zien ze een meisje in een rolstoel. Ze is ongeveer een jaartje of tien, denken ze.
”Hoi, weet jij toevallig de weg naar de kapitein?” vraagt Mila. Het meisje in de rolstoel kijkt hun aan en zegt:”Ik ben toevallig de dochter van de kapitein, en dit is onze boot. Hoe zijn jullie hier terecht gekomen?” vraagt het meisje.”Ik heet trouwens Lilian.”
”Ik ben Emily, en dit zijn Mila en Amelia.”
Amelia fluistert: ”Meiden? Zullen we ons geheim aan Lilian verklappen? We kunnen haar heus wel vertrouwen, **toch?...**

# Het geheim van Atlantis

## de ontdekking

Mila, Emily en Amelia zijn beste vriendinnen.
Ze vinden de wereld maar saai op dit moment, daarom besloten ze om op reis te gaan.
En niet zomaar op reis, maar op zoek naar de gezonken stad Atlantis. Maar of die wel bestaat……
Gelukkig hebben ze veel plezier en…. reizen ze naar een ander land, namelijk: Portugal.
Maar zonder ouders worden ze vaak lastig gevallen.
Maar of alles uiteindelijk goed komt???